Πειράματα θανάτου (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Αυγούστου, 2013

Η γενετική μηχανική είναι, όπως υποστηρίζεται, πολλά υποσχόμενος κλάδος για τη βελτίωση της υγείας του ανθρώπου στο μέλλον. Ως νέος επιστημονικός κλάδος ελκύει το ενδιαφέρον πολλών ερευνητών, οι οποίοι φιλοδοξούν να προσφέρουν στην ανθρωπότητα, αλλά και να δρέψουν δάφνες. Το ποιο κίνητρο είναι το επικρατούν, ας το επισημάνει ο αναγνώστης. Η έρευνα απαιτεί κεφάλαια, πολλά κεφάλαια. Αυτά δυνατόν να προσφέρει ο ιδιωτικός τομέας, αν πεισθεί για το μελλοντικό πολλαπλάσιο όφελος, ή ο δημόσιος, ο οποίος εν αγνοία του λαού διαχειρίζεται το χρήμα του.

Κατά τα τελευταία έτη το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει εγκρίνει τη χρηματοδότηση επιστημονικών ερευνών στο έμβρυο διαθέτοντας σημαντικά κονδύλια προς τον σκοπό αυτό. Εκ πρώτης όψεως φαίνεται θετική η απόφαση, καθώς οι εμβρυακοί ιστοί παρέχουν ελπίδες για την καταπολέμηση ασθενειών που οδηγούν σήμερα στον θάνατο.
Αναπόφευκτο όμως είναι το έμβρυο να καταστεί είδος πειραματοζώου και τελικά αντικείμενο εμπορικής συναλλαγής στο όνομα της επιστήμης! Όλα αυτά προσφέρονται στην απανθρωπισμένη κοινωνία του δυτικού κόσμου, απ’ όπου έχουν φυγαδευτεί οι αξίες και έχει επικρατήσει η άκρα χρησιμοθηρία.

Ήταν γνωστή ήδη από τη δεκαετία του 1980 η «αξιοποίηση» εμβρύων για την παρασκευή καλλυντικών, τα οποία διετίθεντο στην αγορά σε τιμές απροσπέλαστες για το πλείστο των πολιτών. Κακό είναι αυτό; θα διερωτηθεί κάποιος. Ερωτήσεις του τύπου συνιστούν τον σύγχρονο μιθριδατισμό! Ο Μιθριδάτης, βασιλιάς του Πόντου, φοβούμενος τη δηλητηρίαση λάμβανε τακτικά μικρές δόσεις δηλητηρίου, ώστε ο οργανισμός του να καταστεί ανθεκτικός έναντι προσβολής από αυτό. Εμείς λαμβάνουμε καθημερινά μικρές δόσεις δηλητηρίου αντιηθικής, ώστε να καταστούμε τελικά ηθικά αναίσθητοι.

Κατ’

αρχήν ας εξετάσουμε το «πειραματικό υλικό». Τι είναι το έμβρυο; Η σύγχρονη δυτική κοινωνία δια των κοινοβουλίων της, τα οποία νομιμοποίησαν την έκτρωση, απαντά ότι είναι απλή προέκταση του σώματος της γυναίκας που κυοφορεί, στην οποία δόθηκε το δικαίωμα να το αποβάλει ως ανεπιθύμητο κατά τους πρώτους μήνες της κύησης. Τα κοινοβούλια, αστικά και μαρξιστικά, περιφρόνησαν στο θέμα αυτό τη θέση της Εκκλησίας, η οποία θεωρεί εκ της συλλήψεως το έμβρυο πρόσωπο υπό την προστασία της μητέρας. Φυσικά η θέση αυτή έκανε να εκδηλωθούν πριν από μερικές δεκαετίες σκηνές αλλοφροσύνης από υπερμάχους των «δικαιωμάτων» των γυναικών!

Η δυτική κοινωνία είναι σεξοκεντρική. Εξ απαλών ονύχων ωθεί τα βλαστάρια της να θεωρήσουν την ικανοποίηση του ενστίκτου ως το επίκεντρο του βίου τους. Έχει αναπτύξει πλήθος «θερμοκηπίων», ώστε τα παιδιά να ωριμάζουν κατά τις κακίες τάχιστα μιμούμενα τους μεγάλους. Παράλληλα οι συνθήκες είναι όχι απλώς μη ευνοϊκές για τη σύναψη γάμου, αλλά απεναντίας άκρως εχθρικές. Με λογικά επιχειρήματα (πρώτα η επαγγελματική αποκατάσταση, μετά ο γάμος) έχει μετατοπιστεί χρονικά ο σχηματισμός οικογένειας από το τέλος της δεύτερης δεκαετίας στην αρχή της τέταρτης. Πέραν αυτού όλες οι δυνάμεις του κακού βυσοδομούν κατά της οικογένειας: Όχι δεσμεύσεις θρησκευτικές ή νομικές. Ελεύθερη συμβίωση με δικαίωμα λύσης του δεσμού ανά πάσα στιγμή. Τα παιδιά είναι εμπόδιο στο να απολαύσουμε τη ζωή! (Βέβαια δεν λένε ακριβώς αυτό οι σειρήνες του εκμαυλισμού. Τονίζουν το πολυδάπανο της ανατροφής παιδιών υπό τις σύγχρονες κοινωνικές συνθήκες!).

Αντιλαμβανόμαστε από τα προηγηθέντα ότι σε κάθε χώρα κατ’ έτος διατίθεται μεγάλος αριθμός εκτρωθέντων εμβρύων. Στη χώρα μας ο αριθμός αυτός, κατά μετριοπαθείς υπολογισμούς, ανέρχεται σε 200.000. Ως εκ τούτου οι φερέλπιδες επιστήμονες δεν αναμένουν την ατυχή συγκυρία αυτόματης αποβολής, ώστε να αποκτήσουν «πειραματικό υλικό». Έτσι και οι ασχολούμενοι με την επικερδή επιχείρηση της έκτρωσης, κατά παρέκκλιση από τον όρκο του Ιπποκράτη, ανακουφίζουν τη συνείδησή τους, αυθυποβαλλόμενοι με την αντίληψη ότι αν το εκτρωθέν ήταν είδος ζωής, έστω και υποτυπώδους, η θυσία του θα συμβάλει, δια του πειραματισμού επ’ αυτού, στη διάσωση πολλών ζωών στο μέλλον!

Ο σύγχρονος δυτικός άνθρωπος καυχάται για το πλήθος των επιστημονικών ανακαλύψεων και ορθώς ως ένα σημείο. Εκείνο το οποίο δεν θέλει να αντικρίσει είναι το δράμα

του τρομακτικού αριθμού των αποκλήρων, οι οποίοι δεν επωφελήθηκαν διόλου από τα
μέσα που η επιστημονική έρευνα έθεσε στη διάθεση του ανθρώπου. Είναι όλοι αυτοί θύματα της απληστίας των λαών των θεωρουμένων ανεπτυγμένων χωρών. Τί κι αν έχουν ανακαλυφθεί αντιβιοτικά τέταρτης γενιάς; Οι απόκληροι δεν έχουν τη δυνατότητα προμηθείας ούτε των άλλων της πρώτης που ξέμειναν. Τί κι αν έχουν ανακαλυφθεί εμβόλια κατά πλήθους ασθενειών. Αυτοί βλέπουν να παιδιά τους να χάνουν τη ζωή τους από μια απλή γαστρεντερίτιδα! Και οι ανάλγητοι Ευρωπαίοι προωθούν εμβόλια κατά ανυπάρκτων ασθενειών, που δεν έκαναν δεκτά οι λαοί τους (Άραγε τι να έγιναν τα δικά μας τρομακτικά αποθέματα;).

Τι έχουν όμως
να παρουσιάσουν στη σφαίρα της ηθικής αυτοί οι καυχώμενοι για την πρόοδό τους ανεπτυγμένοι; Έχουν ταχθεί σε
στρατόπεδο εχθρικό προς τη ζωή. Τη μισούν πλέον και δεν θέλουν να γίνουν συνδημιουργοί του Θεού, τον οποίο απέρριψαν με έπαρση και αλαζονεία! Οι κοινωνίες τους, της δικής μας συμπεριλαμβανομένης, εμφανίζουν δημογραφικούς δείκτες εγγύς του μη αναστρεψίμου. Με απλά λόγια οι κοινωνίες αυτές αργοπεθαίνουν. Και αργοπεθαίνουν μέσα στην αλαζονεία τους: Να πάρουν τα έμβρυα,
τα δολοφονημένα από τους γονείς τους που πίστεψαν στα «προοδευτικά» οράματα της
κοινωνίας τους, και να τα κάνουν πειραματόζωα, ώστε στο μέλλον να σωθούν τα παιδιά κάποιων, που θα έχουν τη δυνατότητα να δαπανήσουν προς τούτο ολόκληρη περιουσία! Είναι η επανάληψη της υποκρισίας την οποία επισήμανε πριν από δεκαετίες ο Μπέρτραντ Ράσσελ: «Η επιστήμη κάνει τα πάντα, ώστε το παιδί να υπερνικήσει τις ασθένειες, να ανδρωθεί και στη συνέχεια να το στέλλουν να σκοτωθεί στον πόλεμο»!

Ας αντιληφθούν
και εκείνοι που αγωνιούν για την φυλετική καθαρότητά μας ότι για την κατάντια μας δεν μας φταίγουν οι απόκληροι που καταφθάνουν στη χώρα μας. Δεν μισεί μόνο η φύση το κενό, αλλά και η κοινωνία. Σαν δεν θέλουμε να κάνουμε εμείς παιδιά θα έλθουν να τα κάνουν εδώ άλλοι. Εμείς επιλέξαμε να ενταχθούμε στη χωρία των ανεπτυγμένων χωρών. Είναι αναπόφευκτο να τους ακολουθήσουμε εκεί που πορεύονται: Στον αφανισμό τους. Εκτός και αν μετανοήσουμε και πάψουμε να καυχόμαστε για τον ξεπεσμό μας.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»